

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11CoCsp/13/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5819201854
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Tichý
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5819201854.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Tichého a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Vladimíra Topoľančíka, v spore žalobcu: Štátny fond rozvoja bývania, so sídlom Lamačská cesta 8, 833 04 Bratislava 37, IČO: 31 749 542, právne zastúpeného spoločnosťou GARAJ & Partners s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Jozefská 3, 811 06 Bratislava, IČO: 35 951 125, proti žalovaným:

1/ J. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. XXXX/XX, XXX XX V. a 2/ I. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. XXX/ X, XXX XX P., právne zastúpená JUDr. Janou Bezákovou, advokátkou, s miestom výkonu advokácie Bakalárska 6, 971 01 Prievidza, IČO: 37 915 061, o zaplatenie 21.031,44 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č. k. 4Csp/64/2019-203 zo dňa 09. novembra 2021, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II., ktorým zamietol žalobu voči žalovanej 2/, ako aj v súvisiacom výroku IV. v časti o práve na náhradu trov konania žalobcu voči žalovanej 2/ zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Vo zvyšnej časti zostáva rozsudok súdu prvej inštancie nedotknutý.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Námestovo (ďalej len „súd prvej inštancie“, resp. „okresný súd“) uložil žalovanému 1/ povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 21.031,44 eur spolu so zmluvným úrokom vo výške 2,50 % ročne od 01.06.2021 zo sumy 21.031,44 eur do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne od 10.10.2019 zo sumy 21.031,44 eur do 31.05.2021, s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne od 01.06.2021 zo sumy 21.031,44 eur do zaplatenia a náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 569,27 eur, v desiatich po sebe nasledujúcich mesačných splátkach s tým, že prvú splátku je žalovaný 1/ povinný zaplatiť v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku, pričom pri nesplatení čo i len jednej splátky sa stane splatný celý dlh. Súd prvej inštancie súčasne žalobu vo vzťahu k žalovanej 2/ zamietol, konanie v časti o zaplatenie sumy 655,90 eur zastavil a žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

2. V dôvodoch napadnutého rozsudku súd prvej inštancie poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní sp. zn. 4Cdo/106/2018, v ktorom bolo konštatované, že Štátny fond rozvoja bývania je osobitný subjekt zriadený zákonom na realizáciu podpory štátu v oblasti bytovej politiky zákonom upravenými nástrojmi, pri ktorej nemá postavenie dodávateľa podľa ustanovenia § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka a ním uzatvorené zmluvy pri realizácii podpory štátu v oblasti bytovej politiky nemajú charakter spotrebiteľskej zmluvy v zmysle ustanovenia § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že v danom prípade je žaloba vo vzťahu k žalovanému 1/ v plnom rozsahu dôvodná, keď žalovaný tento dlh ani sám nepopieral a spláca ho žalobcovi v pravidelných mesačných splátkach. Súd prvej inštancie súčasne

uviedol, že z výsluchu žalovaného 1/ vyplynulo, že je ochotný zaplatiť svoj dlh v 10 mesačných splátkach vrátane príslušenstva. Na základe uvedeného súd uložil žalovanému 1/ povinnosť zaplatiť žalobcovi žalobou uplatnený nárok tak, ako je vymedzený vo výroku I. napadnutého rozsudku. Vo vzťahu k žalovanej (poznámka odvolacieho súdu: správne malo byť uvedené „žalovanej 2/“) súd prvej inštancie žalobu zamietol, keď poukázal na to, že aj napriek tomu, že vyporiadanie spoločných práv a povinností sa týka len vzťahov medzi manželmi a nezasahuje do práv a povinností tretích osôb, ktoré nie sú účastníkmi dohody o vyporiadaní BSM a všetky práva tretích osôb pochádzajúce zo záväzkového vzťahu uzavretého s manželmi za trvania BSM zostávajú nedotknuté, nemožno klásť žalovanej 2/ za vinu, že v dôsledku neplatenia splátok žalovaným 1/ sa ocitla v situácii, kedy žalobca vymáha svoj nárok aj od nej. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na vyjadrenie žalovaného 2/ (poznámka odvolacieho súdu: správne malo byť uvedené „žalovaného 1/“), podľa ktorého dlh je len jeho a jeho chybou došlo k tomu, že žalobca vymáha svoju pohľadávku aj voči žalovanej 2/. Pokiaľ zobral žalobca žalobu v časti o zaplatenie sumy 655,902 eur (poznámka odvolacieho súdu: správne malo byť uvedené 655,90 eur) späť súd prvej inštancie v tejto časti konanie zastavil. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) v spojení s § 262 ods. 1, 2 CSP tak, že s poukazom na úspešnosť žalujúcej strany súd rozhodol o náhrade trov konania tak, že žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. Proti uvedenému rozsudku vo výroku II., ktorým súd žalobu voči žalovanej 2/ zamietol podal žalobca z dôvodov vymedzených § 365 ods. 1 písm. f/ CSP (t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) a § 365 ods. 1 písm. h/ CSP (t.j. že rozhodenie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci) odvolanie. V odvolaní poukázal na to, že k prípadu nesprávneho právneho posúdenia veci súdom v rozsudku je potrebné zaradiť skutočnosť, že súd bezdôvodne a bez opory v zákone zamietol žalobu voči žalovanej 2/. V odvolaní poukázal na to, že žalobca uzavrel so žalovanými, in concreto aj so žalovanou 2/, Zmluvu o poskytnutí podpory vo forme úveru č. 307/307/2005, na základe ktorej bola žalovaným poskytnutá podpora vo forme úveru vo výške 33.193,92 eur pri základnej úrokovej sadzbe 2,5 % p.a. s lehotou splatnosti 30 rokov (ďalej len „zmluva o úvere“), pričom žalovaná 2/ vyjadrila svoj súhlas s podmienkami predmetnej zmluvy o úvere vlastnoručným osvedčeným podpisom. Žalobca súčasne poukázal na skutočnosť, že ako správca majetku štátu v zmysle § 4 a nasl. zákona č. 374/2014 Z.z. o pohľadávkach štátu a o zmene a doplnení niektorých zákonov nemôže súhlasiť so znížením vymožitelnosti pohľadávky štátu. Upriamil pozornosť na vzájomný vzťah žalovaného 1/ a žalovanej 2/, ktorí vo vzťahu k žalobcovi vystupujú ako solidárni dlžníci. V nadväznosti na uvedené konštatoval, že rozvod manželstva a vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, resp. podielového spoluvlastníctva bývalých manželov, nemá žiadny vplyv na záväzok žalovaných plniť si svoje povinnosti podľa zmluvy o podpore, keď tak žalovaný 1/, ako aj žalovaná 2/, podpísali túto zmluvu a následne ich status nebol zmenený žiadnym dodatkom k uzavretej zmluve o úvere. V nadväznosti na uvedené konštatovania poukázal na závery vyplývajúce z rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 22Cdo/183/2008, ako aj rozsudku Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 6Co/2/2014 zo dňa 27.01.2015. Žalobca uviedol, že nemá vedomosť o tom, že by žalovaní požiadali o zmenu úverovej zmluvy so žalobcom v zmysle ich internej dohody - Kúpnej zmluvy zo dňa 05.10.2016, keď zmluva o podpore nebola zmenená žiadnym dodatkom k uzavretej zmluve o úvere a v prvoinštančnom konaní žalovaná 2/ ani žiadnym spôsobom nepreukázala, že by k takejto zmene došlo, pričom zo samotného výsluchu žalovaného 1/ vyplynulo, že to nechal na právnikovi, ale potom, ako došlo k vysporiadaniu BSM, to šlo do stratena (doteraz nebol v banke a neoznámil, že dlh preberá iba on). Žalobca súčasne poukázal na to, že žalovaným 1/ a 2/ zaslal výzvu na úhradu zo dňa 22.07.2019, v ktorej vyzval žalovaných, aby uhradili svoj dlh na omeškaných splátkach vo výške 809,92 eur (už v tej dobe boli žalovaní v omeškaní so 6 splátkami - prevažne za obdobie rokov 2018 a aj 2019), keď žalovaný 1/ a ani žalovaná 2/ si zásielku obsahujúcu predmetnú výzvu neprevzali v odbernej lehote s tým, že uvedené zásielky adresované žalovaným 1/ a 2/ boli uložené na pošte v rovnaký deň, t.j. dňa 29.07.2019. Keďže žalovaní boli k dátumu 02.09.2019 naďalej v omeškaní so 6 splátkami, došlo podľa názoru žalobcu k splneniu podmienky ustanovenia článku VIII. bod 8.4. zmluvy o úvere oprávňujúcej žalobcu k odstúpeniu od tejto zmluvy. Z uvedeného dôvodu potom žalobca následne odstúpil od zmluvy o úvere podaním zo dňa 03.09.2019, čím sa stal celý dlh splatným, pričom žalovaný 1/ si prevzal zásielku obsahujúcu odstúpenie od zmluvy dňa 09.09.2019 a žalovaná 2/ si predmetnú zásielku neprevzala v odbernej lehote s dátumom uloženia na pošte dňa 09.09.2019. V súvislosti s účinkami doručenia odstúpenia od zmluvy žalovanej 2/ spôsobom uloženia na pošte poukázal žalobca na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/129/2010 zo dňa 28.01.2011, rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 26Cdo/268/2011 zo dňa 08.06.2011,

ako aj uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 26Cdo/4074/2009 zo dňa 08.06.2011, na základe čoho ustálil, že odstúpenie od úverovej zmluvy adresovanej žalovanej 2/, ktoré bolo uložené na pošte dňa 09.09.2019 sa od uvedeného okamihu dostalo do sféry dispozície, na základe čoho začal tento úkon žalobcu pôsobiť voči žalovanej 2/.

4. Žalobca súčasne považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie za zmätočné vzhľadom na skutočnosť, že na jednej strane uvádza, že vyporiadanie spoločných práv a povinností sa týka len vzťahu medzi manželmi a nezasahuje do práv a povinností tretích osôb, ktoré nie sú účastníkmi dohody o vyporiadaní BSM a všetky práva tretích osôb, pochádzajúce zo záväzkového vzťahu uzavretého s manželmi za trvania BSM, zostávajú nedotknuté a následne konštatoval, že nemožno klásť za vinu žalovanej 2/, že v dôsledku neplatenia splátok žalovaným 1/ sa ocitla v situácii, kedy žalobca vymáha svoj nárok aj od nej. Napriek uvedenému sa súd prvej inštancie žiadnym spôsobom v rozsudku nevysporiadal s argumentáciou žalobcu, že žalovaná 2/ je rovnako v zmysle zmluvy o úvere viazaná ustanoveniami zmluvy a je povinná sledovať uhrádzanie úveru, resp. sama uhrádzať mesačné splátky. Na základe uvedeného podľa názoru žalobcu súd pri skúmaní a hodnotení predložených dôkazov, nedospel k správnym skutkovým zisteniam ohľadom dôvodnosti žalobného návrhu voči žalovanej 2/ a žiadnym spôsobom sa nevysporiadal s jeho argumentáciou, že nárok je dôvodný aj voči žalovanej 2/. Právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, podľa ktorého zamietol žalobu vo vzťahu k žalovanej 2/, absentuje a nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a taktiež je nesprávne. Žalobca má potom za to, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti je v rozpore s princípom právnej istoty, keď diametrálne odlišná rozhodovacia prax všeobecných súdov o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. IV. ÚS 499/2011-25 z 22.11.2011 a nález Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 28/09-28. Navyše žalobca považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za nedostatočne odôvodnené (zmätočné) a za nepreskúmateľné v dôsledku čoho má za to, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti poukázal na konštantnú judikatúru vyšších súdnych autorít, napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Cdo/171/2005, rozhodnutia Ústavného súdu sp.zn. IV. ÚS 115/03 a III. ÚS 209/04, ako aj ÚS 176/1996.

5. Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Námestovo zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, eventuálne, ak by odvolací súd dospel k názoru, že nie sú splnené podmienky na zrušenie rozsudku, aby v zmysle ustanovenia § 388 CSP rozsudok Okresného súdu Námestovo sp. zn. 4Csp/64/2019 zo dňa 09.11.2021 zmenil tak, že vydá nasledujúci rozsudok:

„I. Žalovaný II. je povinný zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 21.031,44 eur spolu s/so zmluvným úrokom vo výške 2,50 % p. a. od 01.06.2021 z nesplatennej istiny vo výške 21.031,44 eur do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 8,00 % p. a. od 10.10.2019 z nesplatennej istiny vo výške 21.031,44 eur do 31.05.2021, t. j. vo výške 1.954,62 eur (po započítaní), úrokom z omeškania vo výške 8,00 % p. a. od 01.06.2021 z nesplatennej istiny vo výške 21.031,44 eur do zaplatenia a nákladmi spojenými s uplatnením pohľadávky vo výške 569,27 eur. II. Žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.“

6. Žalovaná 2/ vo svojom vyjadrení k odvolaniu v celom rozsahu zotrvala na vyjadreniach uvedených v konaní, pričom v celom rozsahu sa stotožnila s rozhodnutím súdu prvej inštancie a žiadala, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

7. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok okresného súdu na základe odvolania žalobcu v rozsahu a z dôvodov daných ust. § 379 CSP a § 380 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku II., ktorým zamietol žalobu voči žalovanej 2/, ako aj v súvisiacom výroku IV. v časti o práve na náhradu trov konania žalobcu voči žalovanej 2/, je potrebné podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušiť vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

8. Z obsahu odvolania žalobcu je zrejmé, že namieta odvolacie dôvody prezumované § 365 ods. 1 písm. f/ CSP, ako aj § 365 ods. 1 písm. h/ CSP. Žalobca v neposlednom rade namieta nedostatočnú odôvodnenosť (zmätočnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, čo zakladá odvolací dôvod prezumovaný § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, t.j. že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby

uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces).

9. Obsah práva na spravodlivý proces je pomerne široký (medzi jeho zložky možno predovšetkým zaradiť právo na prístup súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý, nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania a rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia). Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje pochybenie súdu. O naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ CSP však pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci realizáciu práv strany sporu dosiahne neurčitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania (vplyv na ďalšie pochybenia, možnosť zvrátenia nesprávneho postupu, následky atď.).

10. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústavy“), každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

11. Podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „Dohovoru“), každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach a záväzkoch.

12. Podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd“) zmyslom a účelom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru) je zaručiť každému reálny prístup k súdu. Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu o veci konať a rozhodnúť (m.m. I. ÚS 62/97, II. ÚS 26/96). K porušeniu základného práva na súdnu ochranu by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a ak by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (napr. I. ÚS 35/98).

13. Z judikatúry tiež vyplýva, že ak súd koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods. 1 ústavy inak ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje Ústavou zaručené právo na súdnu ochranu (I. ÚS 4/94).

14. Citovaný čl. 46 ods. 1 Ústavy (podobne aj článok 6 ods. 1 Dohovoru) je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu aj inú právnu ochranu, zakotvenú v siedmom oddiele druhej hlavy Ústavy (čl. 46 až 50 Ústavy), normujúcich rámec, v ktorom je možné domáhať sa jeho rešpektovania (m. m. I. ÚS 22/03).

15. Obsah práva na súdnu ochranu v čl. 46 ods. 1 Ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením Ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu (I. ÚS 26/94). K odňatiu práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy preto dochádza aj vtedy, ak sa niekto domáha svojho práva na súde, ale súdna ochrana tomuto právu nie je priznaná alebo nemôže byť priznaná v dôsledku konania súdu, ktoré je v rozpore so zákonom (porovnaj III. ÚS 7/08).

16. Konanie súdu v súlade so zákonom musí vykazovať určitú kvalitu a v materiálnom ponímaní zabezpečovať tak právo na súdnu ochranu. Súdna rozhodnutie, ktorým sa završuje poskytovanie súdnej ochrany, musí byť logickým a právnym vyústením doterajšieho priebehu a výsledkov konania, pri jeho vydaní musia byť zachované formálne a obsahové náležitosti s dôrazom na prvky zrozumiteľnosti, určitosti, jasnosti a súladu jeho skutkových právnych dôvodov vo vzťahu k výroku.

17. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 09. decembra 1994, séria A, č. 303-A), Komisie (napríklad stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. I. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález z 12. mája 2004 sp. zn. I. ÚS 226/03) treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Požiadavky na riadne odôvodnenie rozsudku súdu vo vnútroštátnych podmienkach Slovenskej republiky ustanovuje § 220 CSP (predtým § 157 ods. 2 OSP). Korektným a i ústavne konformným výkladom tohto ustanovenia možno dospieť k záveru, že s tam uvedenými požiadavkami je v rozpore nielen úplný či čiastočný nedostatok (absencia) dôvodov rozhodnutia, ale napríklad aj existencia extrémneho nesúladu medzi právnymi závermi súdu a jeho skutkovými zisteniami, resp. prípad, keď právne závery zo skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú a napokon i len všeobecné súhrne zistenia bez špecifikácie jednotlivých dôkazov, z ktorých mali byť tieto zistenia vyvedené. Pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočne a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami účastníka; porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite, skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadných, riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

18. V prejednávanom spore žalobca popri nedostatočnej odôvodnenosti (zmätočnosti) a z uvedeného vyplývajúcej nepreskúmateľnosti súdneho rozhodnutia v bode 94. odôvodnenia rozsudku, v odvolaní namieta aj diametrálnu odlišnosť uvedených (strohých) záverov súdu prvej inštancie od rozhodovacej činnosti všeobecných súdov o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, a to za stavu, keď ju nebolo možné objektívne a rozumne odôvodniť.

19. V súlade s § 220 ods. 2 CSP musí súd v odôvodnení rozhodnutia podať výklad opodstatnenosti a zákonnosti výroku rozhodnutia a musí sa vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť odôvodnený, dostatočne vysvetlený s poukazom na zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom/dovolacom konaní. Ak rozhodnutie súdu prvej inštancie neobsahuje náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP, je nepreskúmateľné. Takéto arbitrárne rozhodnutie súdu odníma účastníkovi možnosť uskutočňovať procesné práva a v konečnom dôsledku porušuje jeho práva na spravodlivý proces (čo zakladá odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP), pretože mu upiera možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu v rámci opravných prostriedkov.

20. Podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

21. V danom prípade odvolací súd po preskúmaní obsahu spisu dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nezodpovedá vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia (§ 220 ods. 2 CSP), keďže závery v ňom obsiahnuté sú nepreskúmateľné. V odôvodnení rozsudku absentujú jasným/zrozumiteľným a presvedčivým spôsobom uvedené konkrétne právne skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok udržateľnosť záverov vyslovených súdom prvej inštancie vo vzťahu k žalovanej 2/ (voči ktorej bola žaloba zamietnutá). V súlade s výsledkami aktuálnej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov (ako to už uvádza žalobca vo svojom odvolaní) je záver, že ak sa bývalí manželia dohodli na tom, že spoločný dlh prevezme len jeden z nich, takéto dojednanie je voči veriteľom neúčinné a tí sa môžu napriek tomu domáhať splnenia dlhu, od ktoréhokoľvek z bývalých manželov, prípadne od oboch z nich (tak, ako to učinil žalobca aj v prejednávanom spore). Súd prvej inštancie napriek tomu, že žalobu voči žalovanej 2/ zamietol, nijakým spôsobom sa nevysporiadal so závermi ustálenej rozhodovacej praxe a v prípade, ak mal v úmysle sa odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe (pričom ani to nemožno z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie jednoznačne vyvodiť), jeho rozhodnutie malo obsahovať aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu (napr. s poukazom na špecifickosť prejednávaného prípadu a pod). Uvedené však v odôvodnení absolútne absentuje.

22. Odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené vyhodnotil odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie vo vzťahu k odvolaním napadnutému výroku II. ako nedostatočné a nepreskúmateľné, pričom ide o prípad procesnej nesprávnosti takej intenzity, kedy bolo potrebné rozhodnutie okresného súdu podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (391 CSP).

23. Povinnosťou súdu prvej inštancie bude odstránenie predmetných nedostatkov a rozporov, prípadne doplnenie dôkladného odôvodnenia odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe.

24. Vo svojom novom rozhodnutí súd prvej inštancie podľa § 396 ods. 1 a 3 CSP a § 262 ods. 1 CSP rozhodne aj o náhrade trov konania vo vzťahu žalobcu a žalovanej 2/.

25. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému

rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)